

Sygn. akt II C 1060/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Barbara Kubasik

Protokolant: Sylwia Lewy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 grudnia 2014 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko G. P., A. W.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w postępowaniu nakazowym w dniu 11 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II Nc 1220/12,
2. umarza postępowanie co do kwoty 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych),
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. oddala zarzut powagi rzeczy osądzonej co do pozwanej G. P. o zapłatę kwoty 78.390,77 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt siedem groszy),
5. zasądza od powoda Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. W. kwotę 5.462,22 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,
6. zasądza od powoda Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej G. P. kwotę 221,68 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
7. nie obciąża pozwanej G. P. pozostałą częścią kosztów sądowych.

Sygn. akt IIC 1060/13 1

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 grudnia 2012r. (data wpływu) powód Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o:

- nakazanie pozwanej A. G., aby zapłaciła na rzecz powoda -z weksla -kwotę 96.365,73zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych,
- nakazanie pozwanej G. P., aby zapłaciła na rzecz powódki -z weksla- kwotę 78.390,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych,
- ustalenie, że odpowiedzialność pozwanych G. P. oraz A. G. jest solidarna do kwoty 78.390,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych liczonych według wartości przedmiotu sporu w wysokości 78.390,77 zł (pozew k. 2-3 akt).

W razie wniesienia przez pozwanych zarzutów co do nakazu zapłaty, powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powództwo, powód podał, że pozwana G. P. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej świadczyła na rzecz powoda usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego na podstawie umowy z dnia 7 czerwca 2006 roku, zmienionej aneksem z dnia 31 maja 2009 roku. Pozwana inkasowała w imieniu powódki kwoty pieniężne z tytułu, składek opłacanych przez kontrahentów powódki. Pozwana w okresie:

od dnia 16 do dnia 31 marca 2012 roku,

od dnia 16 maja do dnia 15 października 2012 roku oraz

od dnia 1 października do dnia 15 grudnia 2011 roku,

pobrała od ubezpieczonych składki, z których nie przekazała powodowi łącznie kwoty 96.365,73 zł. Kwota 78.390,77 zł dochodzona od pozwanych wynika ze składek pobranych, a nierozliczonych przez pozwaną - G. P. w okresie od dnia 16 do dnia 31 marca 2012 roku oraz od dnia 16 maja do dnia 15 października 2012 roku.

Powód wyjaśnił, iż zawarł z pozwaną - G. P. oraz poręczycielami: D. P. oraz R. P. w dniu 29 grudnia 2011 roku ugodę. Przedmiotem ugody były pobrane przez pozwaną, a nierozliczone składki za okres od dnia 1 października do dnia 15 grudnia 2011 roku. Z uwagi na istniejący w treści ugody zapis na sąd polubowny, powód dochodzi od pozwanej kwoty pozostałej do spłaty z ugody, tj. kwoty 17.974,96 zł przed Sądem Arbitrażowym - (...) z siedzibą w Ł..

Powód podał, że wzywał wielokrotnie pozwaną do uregulowania należności, lecz wezwania nie odniosły skutku. Dla zabezpieczenia roszczeń powoda, pozwana G. P. wystawiła weksel in blanco i upoważniła powoda do wypełnienia weksla na kwotę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej, które na dzień wypełnienia weksla wynosiło 96.365,73 zł. Weksel został poręczony przez pozwaną A. G.. Powód powiadomił pozwanych o wypełnieniu weksla i wezwała ich do zapłaty należności, jednak do dnia wytoczenia powództwa, pozwani dochodzonej należności nie uiścili (pozew k. 2-3 akt).

W dniu 11 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi, II Wydział Cywilny **wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym**. Nakazał pozwanej A. G., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 96.365,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.822 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, albo aby wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu zarzuty.

Nakazał pozwanej G. P., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 78.390,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.597 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego albo aby wniosła w tymże terminie do Sądu zarzuty.

Sąd ustalił, że odpowiedzialność A. G. i G. P. za zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 78.390,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 4.597 z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego jest solidarna (nakaz zapłaty k. 67 akt) .

Pozwana A. W. (poprzednie nazwisko G.) złożyła zarzuty od nakazu zapłaty. Pozwana zarzuciła:

1. bezzasadność powództwa powoda wobec pozwanej A. G. na skutek niewykazania istnienia roszczenia powoda przeciwko pozwanej G. P., tym samym brak legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie,
2. naruszenie art. 485 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty w sytuacji, gdy powód nie przedstawił dowodów na okoliczność przysługiwania powodowi uprawnienia do wypełnienia weksla, oraz dowodów na okoliczność wypełnienia weksla zgodnie z porozumieniem zawartym pomiędzy powodem a pozwanymi,

3. naruszenie art. 10 prawa wekslowego poprzez wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym zawartym pomiędzy powodem a pozwanymi A. G. i G. P. zarówno co do wysokości sumy zobowiązania, jak i klauzuli domicyliatu, przy czym jednocześnie pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu, gdyż właściwym miejscowo Sądem winien być Sąd właściwy dla miejsca płatności weksla albo miejsca zamieszkania strony pozwanej, tj. w obu przypadkach Sąd właściwy dla W.,

4. naruszenie art. 38 prawa wekslowego w wyniku nieprzedstawienia pozwanym weksla do zapłaty,

5. naruszenie art. 362 k.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd faktu przyczynienia się powoda do powstania szkody, z tytułu której powód dochodzi zapłaty niniejszym pozwem, na podstawie weksla wręzonego powodowi przez pozwaną jako gwarancyjny,

6. naruszenie art. 128 § 1 k.p.c. poprzez brak dołączenia przez powoda dowodów w przepisanej prawem formie (niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie),

7. naruszenie art. 507 k.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wobec poręczyciela, którego poręczenie wygasło w konsekwencji dokonania nowacji,

8. żądanie zasądzenia dwukrotnie kwoty 17.974,96 zł z tego samego zdarzenia prawnego, od pozwanej A. G. w tym postępowaniu na podstawie weksla, a od G. P. i jej poręczycieli D. P. i R. P. w postępowaniu przed sądem polubownym,

9. naruszenie art. 878 § 1 k.c. w wyniku wydania nakazu zapłaty wobec poręczyciela, podczas gdy poręczenie dotyczyło długu przyszedłego z góry nieoznaczonego i co za tym idzie poręczenie to było z mocy prawa nieważne.

Na podstawie art. 496 k.p.c. pozwana wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w stosunku do niej (zarzuty od nakazu zapłaty k. 72-85 akt).

Pozwana uzasadniając swoje zarzuty wskazała, że:

-weksel, z którego powód dochodzi zapłaty był wekslem gwarancyjnym zabezpieczającym roszczenia z umowy agencyjnej nr (...) zawartej pomiędzy powodem a G. P. w dniu 7 czerwca 2006r. ,

-umowa agencyjna był modyfikowana aneksem z dnia 31 maja 2009r. Pozwana A. G. jako poręczyciel nie była informowana o zmianach do umowy agencyjnej nr (...) i nie wyrażała na nie zgody w żadnej postaci,

-dokumentacja dołączona do pozwu nie spełnia wymogów z art. 128§ 1 k.p.c. i nie może być dowodem prawidłowości wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową i zasadności żądania.

Pozwana podkreśliła, że powód załączył do pozwu jedynie kserokopie dokumentów mających ma celu wykazanie uprawnienia do wypełnienia weksla, w tym między innymi aneks z dnia 31 maja 2009 r. do umowy agencyjnej nr (...) zawartej pomiędzy powodem a G. P. w dniu 7 czerwca 2006 r. Nadto fundamentalne znaczenie ma fakt, iż aneks ten nie jest podpisany przez G. P.. Dołączona do powyższego aneksu ostatnia strona z podpisem G. P. dotyczy, zdaniem pozwanej, zupełnie innego aneksu o bliżej nieokreślonej dacie, co pozwana wywodzi z faktu, że dokument ten zawiera jedynie 4 paragrafy, a aneks z 31 maja 2009 r. zawierał ich 29. Za istotne pozwana uznała, iż powód nie wykazał również ażeby osoba, której podpis widnieje pod tymże aneksem z 31 maja 2009 roku, a która i miała działać w imieniu powoda, była umocowana do dokonania takiej czynności. Przedłożony przez powoda załącznik do umowy nr (...) z dnia 7 czerwca 2006 r. Ogólne warunki zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi, również nie został podpisany przez strony umowy, ponadto dokument ten stanowił załącznik do aneksu z dnia 24 stycznia 2012 r., zawartego 6 lat po udzieleniu poręczenia wekslowego przez pozwaną A. G. i po dokonaniu odnowienia stosunku podstawowego będącego podstawą odpowiedzialności pozwanej - umowy nr (...) z dnia 7 czerwca 2006 r.

Podobnie, w ocenie pozwanej, rozliczenia konta sprzedawcy za okresy od 16 maja do 31 marca 2012 r., od 16 maja do 15 października 2012 r., oraz od dnia 1 października do dnia 15 grudnia 2011 r. nie stanowią dowodu na potwierdzenie

nieprzekazania powódce przez pozwaną G. P. -składek za ww. okresy pobranych od ubezpieczonych na rzecz powódki w wysokości 96.365,73 zł. Są to jedynie niepotwierdzone wydruki komputerowe, które w żaden sposób nie stanowią o odpowiedzialności G. P. i A. G. wobec powoda.

Pozwana A. G. podniosła, że powód nie wykazał istnienia odpowiedzialności dłużnika głównego G. P., oraz wysokości poniesionej szkody, która stanowiła podstawę wypełnienia weksla gwarancyjnego, bowiem wydruki komputerowe rozliczenia konta sprzedawcy za okresy od 16 marca do 31 marca 2012 r., od 16 maja do 15 października 2012 r., oraz od dnia 1 października do dnia 15 grudnia 2011 r. nie stanowią dowodu na twierdzenie powyższych okoliczności. Tym samym, nie ma podstaw przyjęcia odpowiedzialności pozwanej A. G. jako poręczyciela wekslowego. Nie było zatem podstaw do wydania nakazu zapłaty w stosunku do pozwanej. Co więcej, zgodnie z art. 495 § 3 k.p.c., na tym etapie postępowania powód nie ma już możliwości wykazania istnienia odpowiedzialności G. P. oraz wysokości szkody, która stanowiła podstawę wypełnienia weksla z uwagi na prekluzję. Powód nie zgłosił dowodów w tym zakresie we właściwym czasie z własnej winy, nie zachodzą również przesłanki do uwzględnienia spóźnionych twierdzeń i dowodów oraz nie zachodzą inne wyjątkowe okoliczności.

Pozwana podkreśliła, iż nawet gdyby powód przedstawił przywołane dokumenty w sposób przewidziany przez przepisy, to i tak dokumenty te nie przesądzałyby o odpowiedzialności G. P., albowiem te wydruki są jedynie bliżej nieokreślonymi zestawieniami różnych podmiotów (które to zestawienia są w aspekcie całej sprawy wątpliwym materiałem dowodowym) albo niepodpisanymi umowami, bądź też pojedynczymi fragmentami umów/aneksów skompletowanych na potrzeby niniejszego postępowania.

Pozwana wskazała, iż załączony przez powoda odpis aktualny z Krajowego Rejestru Sądowego też nie spełnia wymogów przepisanych prawem, gdyż za zgodność z oryginałem podbita jest jedynie co druga strona kserokopii. Odpis pochodzi z 2011 r., a zapewne od tamtego czasu doszło do zmian osobowych w składzie organów powoda.

Zdaniem pozwanej, nie bez znaczenia jest też fakt, że powód z jednej strony niniejszym pozwem dochodzi od pozwanej A. G. całości kwoty opiewającej na wekslu, tj. 96.365,77 zł (którą to kwotę stanowią pobrane a nieuiszczone przez pozwaną G. P. składki ubezpieczeniowe w tym za okres od 1 października 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. w kwocie 17.974,96 zł) a od pozwanej G. P. jedynie kwoty 78.390,77 zł, a z drugiej strony równocześnie toczy spór o należności wynikającej z pobranych a niewpłaconych składek za okres od 1 października 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. w wysokości 17.974,96 zł przed sądem polubownym w Ł.. Tym samym powód żądał zasądzenia dwukrotnie kwoty 17.974,96 zł z tego samego zdarzenia prawnego, od pozwanej A. G. w tym postępowaniu na podstawie weksla, a od G. P. i jej poręczycieli D. P. i R. P. w postępowaniu przed sądem polubownym.

Pozwana A. G. wskazała również, że powód w wyniku swoich działań doprowadził do zwiększenia odpowiedzialności dłużnika głównego G. P., a tym samym poręczyciela A. G.. Powód miał bowiem wiedzę, lub przynajmniej powinien ją mieć, że G. P. zalega ze spłatą pobranych składek. Okresy, za które pozwana G. P. nie odprowadzała pobranych składek dotyczą roku 2011 i 2012. Powód już po pierwszym zdarzeniu (nieodprowadzeniu przez pozwaną G. P. składek za okres od 1 października 2011 r. do 15 grudnia 2011 r.) mógł, a wręcz powinien wypowiedzieć pozwanej umowę agencyjną. Powinien również zawiadomić poręczyciela o tym fakcie, bowiem miało to istotny wpływ na zakres jego odpowiedzialności, czego również nie uczynił. Godząc się na taki stan rzeczy i przyzwalając na dalsze takie działanie pozwanej G. P., tj. nieodprowadzenie składek za dalsze okresy od 16 marca do 31 marca 2012 r., od 16 maja 15 października 2012 r. przyczynił się swoją bierną postawą do powiększenia szkody. Obciążanie pozwanej A. G. takimi takiego działania powoda nie znajduje oparcia w przepisach i w zasadach współżycia społecznego. Gdyby bowiem powód we właściwym czasie podjął stosowne działania, tj. wypowiedział jej umowę agencyjną zadłużenie pozwanej G. P. nie narosłoby do kwoty 96.336.00 zł. W tych okolicznościach stopień winy powoda jest co najmniej sam jak pozwanej G. P..

Dodatkowo pozwana zwróciła uwagę na § 8 załączonych przez powoda ogólnych warunków zawierania umów agencyjnych przez (...) z agentami ubezpieczeniowymi oraz § 9 załączonego przez powoda aneksu z 31 maja 2009 r., gdzie powód był uprawniony do potrącenia swoich należności względem G. P.. Mając zaś na względzie długi okres,

kiedy rzekomo zaistniały pierwsze uchybienia po stronie G. P. w zasadzie oczywistym jest, iż powód miał możliwość potrącenia swoich należności z wynagrodzenia G. P..

W ocenie pozwanej, powód wypełnił weksel niezgodnie z deklaracją wekslową. Każda osoba zamierzająca zawrzeć z powodem umowę agencyjną roku 2006 otrzymywała instrukcję dotyczącą dokumentacji koniecznej do zawarcia umowy agencyjnej obowiązującej u powoda w tym okresie. Z powyższego dokumentu wynikało, że przed podpisaniem umowy na agenta kandydat składał zabezpieczenie finansowe w przypadku osób fizycznych:

-weksel in blanco bez protestu na kwotę 15.000 zł, z poręczeniem jednej osoby posiadającej zaświadczenie o zatrudnieniu na czas nieokreślony i zarobkach minimum 1.000 zł / ostatni odcinek emerytury, renty w wysokości minimum 1.000,00 zł brutto, lub

-blokada rachunku bankowego do kwoty 10.000,00 zł.

Pozwana A. G. poręczyła pozwanej G. P. wystawiony przez nią weksel in blanco na rzecz powoda jedynie do kwoty 15.000 zł, opierając się na informacji określonej w instrukcji odniesieniu do zabezpieczenia dla osób fizycznych przedłożonej jej przez pozwaną G. P. a wydanej przez powoda. Tym samym, doszło do dorozumianego zawarcia deklaracji wekslowej pomiędzy stronami umowy agencyjnej i poręczycielem weksla. A. G. podpisując się na wekslu jako poręczyciel, nie mając przy tym wiedzy z zakresu prawa, była pewna, że ostatecznie poręcza jedynie kwotę 10.000,00 zł, pomimo wcześniejszych ustaleń co do kwoty 10.000,00 zł. Podyktowane to było tym, iż blankiet weksla opiewał na kwotę 10.000,00 zł, a w 2006 roku, kiedy miało miejsce podpisanie przez G. P. weksla i jego poręczenie przez A. G. obowiązywała jeszcze opłata skarbową od weksli, a zatem gdyby weksel dotyczył większej sumy, powód winien uiścić odpowiednią różnicę tytułem opłaty skarbowej, względnie wypełnić weksel na innym blankiecie. Obrazuje to też kontekst całej sytuacji pozwalający na właściwą wykładnię oświadczenia woli A. G. w przedmiocie poręczenia, szczególnie że powód nie przedstawił dowodu uiszczenia wyższej kwoty opłaty skarbowej od weksla.

Mając powyższe na uwadze, pozwana A. G. ponownie podniosła, że strony umowy agencyjnej nr (...) zawarły porozumienie wekslowe, na podstawie, którego pozwana A. G. odpowiadała jako poręczyciel z weksla gwarancyjnego wystawionego przez G. P. na rzecz remitenta (...) SA jedynie do kwoty nie wyższej niż 15.000 zł. Wadliwe uzupełnienie weksla in blanco stosownie do art. 10 prawa wekslowego umożliwia zobowiązanemu wekslowo, także poręczycielowi wekslowemu, uwolnienie się od odpowiedzialności wekslowej. Takie stanowisko zajął m.in. w wyroku z dnia 1 października 2003 r. II CK K2002 Sąd Najwyższy — Izba Cywilna.

Pozwana podniosła także, że deklaracja wekslowa nie zawierała wyrażenia zgody pozwanej na wpisanie wekslu klauzuli domicyliatu. Powód nie przedstawił pozwanym skutecznie weksla do zapłaty i co za tym idzie pozwana była pozbawiona możliwości jego wykupu. Pozwana podkreśla przy tym, iż przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało przez pełnomocnika powoda nadane listem poleconym w dniu 10 grudnia 2012 r. Pozwana odebrała to pismo dopiero w dniu 14 grudnia 2012 r. Powód zaś wniósł pozew z datą 13 grudnia 2012 r., co wręcz dyskwalifikowało możliwość wykupu weksla przed wniesieniem pozwu przez powoda. Ponadto, w tym aspekcie, znamienne jest, iż pełnomocnik powoda nie był nawet upoważniony do przedstawienia przedmiotowego weksla do zapłaty, o czym świadczy zakres załączonego do pozwu pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi powoda.

Pozwana podniosła również, że powód nie załączył do pozwu dowodów we właściwej formie tj. umowy agencyjnej nr (...) zawartej pomiędzy powodem a G. P. w dniu 7 czerwca 2006 r. oraz załącznika do ww. umowy „Ogólne warunki zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi obowiązującymi w tamtym okresie jak i instrukcji wewnętrznych obowiązujących w tamtym okresie w zakresie warunków zawarcia umowy agencyjnej z powodem, co miało istotne znaczenie w zakresie wykazania odpowiedzialności pozwanej i jej wysokości. Pozwana zaprzeczyła jakoby powód wielokrotnie wzywał ją do uregulowania należności. Powód nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów. Jedyne wezwanie jakie otrzymała pozwana, to pismo powoda z dnia 7 grudnia 2012 r. i natychmiast na to wezwanie zareagowała, prosząc powoda o wyjaśnienie i podnosząc zarzuty przeciwko wekslowi, na co powód nie udzielił odpowiedzi, a jedynie wniósł pozew do Sądu (zarzuty od nakazu zapłaty k. 72-85 akt).

Pozwana G. P. również zaskarżyła nakaz zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Pismo błędnie zatytułowane „sprzeciwem” złożyła sama, nie korzystając z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Pozwana zakwestionowała wyliczenia przedstawione w pozwie oraz podstawy wypełnienia weksla, jako niezgodne z deklaracją wekslową (zarzuty od nakazu zapłaty k. 100-106 akt).

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wstrzymał w stosunku do A. W. wykonanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (postanowienie k. 225 akt).

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi jako właściwemu (postanowienie k. 227 akt).

W piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2013r. (data wpływu) powód, odnosząc się do treści zarzutów pozwanych oświadczył, iż podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, iż pozwana A. W. w treści wywiedzionych zarzutów wielokrotnie powoływała się na przepisy dotyczące poręczenia zawarte w kodeksie cywilnym. Przepisy te nie mają jednak zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż poręczenie udzielone przez pozwaną było poręczeniem wekslowym, uregulowanym w ustawie prawo wekslowe. Ponadto, obie pozwane w treści pism wskazywały, iż składając swoje podpisy na wekslu, brały na siebie zobowiązanie jedynie do kwoty 10.000 zł lub też maksymalnie 15.000 zł. Na potwierdzenie tych okoliczności załączyły i powoływały się na pismo- dokumenty konieczne do zawarcia umowy agencyjnej. Powód zakwestionował, aby pozwane brały na siebie zobowiązanie do zapłaty kwot wskazanych powyżej, co potwierdza również deklaracja wekslowa, w treści której nie ma żadnego ograniczenia kwotowego, czy też postanowienia, które jakkolwiek sposób ograniczałoby zobowiązanie pozwanych. Wskazane tam zostało wprost, iż pozwane upoważniają powódkę do wypełnienia weksla in blanco na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia wraz z odsetkami i wszelkimi kosztami. Ponadto, z treści załącznika nr (...) do umowy agencyjnej nr (...) z dnia 7 czerwca 2006 roku wynika wprost, iż agent, na podstawie treści § 20 ust 1 umowy agencyjnej składa następujące zabezpieczenie finansowe — weksel „in blanco” bez protestu z poręczeniem. Powód zakwestionował pismo zatytułowane „dokumenty konieczne do zawarcia umowy agencyjnej”, które po pierwsze nie zawiera żadnego oznaczenia, przez kogo zostało sporządzone, wskazując jednocześnie, iż nie ma w jego treści żadnych podpisów osób, które miały ustalić takie warunki do zawarcia umowy agencyjnej. Ponadto, zgodnie z treścią art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r prawo wekslowe, poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczał. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. W związku z tym, iż treść deklaracji wekslowej, będącej określeniem zobowiązania pozwanych, nie zawiera żadnych ograniczeń przyjąć należy, iż zobowiązanie pozwanych jest ważne.

Powód podkreślił, że zarzut nie przedstawienia pozwanym weksla do wykupu, jest nieuzasadniony, biorąc pod uwagę fakt, iż wezwanie do jego wykupu skierowane zostało do pozwanych, które zostały prawidłowo powiadomione i miały możliwość zwrócenia się do powód w celu uregulowania należności, czego jednak nie dokonały i dokonały odmowy zapłaty należności. Powód wyjaśnił, iż wezwanie podmiotu do zapłaty nie wymaga udzielenia pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo udzielone zostać musi jedynie do reprezentowania podmiotu w postępowaniu przed sądem, które to pełnomocnictwo udzielone zostało przez powódkę występującemu w sprawie adwokatowi w dniu 13 stycznia 2012 roku.

Powód podniósł, że twierdzenia o przyczynieniu się powódki do powstania szkody są bezpodstawne, nie są oparte na żadnych postanowieniach umowy, a powódka zaprzecza ich prawdziwości. Zgodnie z treścią § 25 ust. 3 pkt 10 umowy załączonej nawet przez pozwaną - G. P. - umowa może zostać rozwiązana przez (...) S.A. w przypadku opóźnienia w dokonywaniu przez agenta wpłat wymaganych kwot na poczet rozliczenia wzajemnych należności stron, przekraczającej okres trzech okresów rozliczeniowych. Po pierwsze więc umowa „może”, a nie „musi” zostać rozwiązana przez powoda, a więc powodowi przyznane zostało takie uprawnienie, ale nie został na niego nałożony obowiązek, a po wtóre w takim wypadku opóźnienie przekraczać musi okres 3 miesięcy rozliczeniowym.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, powód podniósł, że załączniki do pozwu przeznaczone dla Sądu, potwierdzone zostały „za zgodność z oryginałem” przez profesjonalnego, występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem, wobec czego spełniają wymagania przewidziane w treści art. 128 § 1 k.p.c.. w zw. z art. 129 § 2 k.p.c.

Powód zaprzeczył twierdzeniom, jakoby aneks do umowy zawarty w dniu 31 maja 2009 roku stanowił nowację, wobec czego weksel wystawiony do umowy agencyjnej o nr (...) z dnia 7 czerwca 2006 roku, nie może obowiązywać. Zgodnie z treścią § 1 aneksu do umowy, na mocy zgodnych oświadczeń stron z dniem zawarcia aneksu, strony wprowadzają zmiany do umowy o nr (...) zawartej między stornami w dniu 7 czerwca 2006 roku, w ten sposób, że umowa otrzymuje brzmienie: „umowa agencyjna nr (...) oraz brzmienie”. Oznacza to jedynie, iż załączone przez powódkę poprzednie aneksy, oraz aneks z dnia 31 maja 2009 roku stanowiły za każdym razem tekst jednolity z umową, nie będący jednak nowacją, co również zostało zaznaczone w treści tychże aneksów - § 3 listy załączników do aneksu z dnia 31 maja 2009 roku wprost stanowi, iż „niniejszy aneks nie stanowi nowacji w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego”. Tekst jednolity wprowadzany był dla przejrzystości umowy i lepszej czytelności jej zapisów. Ponadto, sama treść aneksów nie wprowadzała istotnych zmian, które pływałyby znacząco na prawa i obowiązki stron.

Odnosząc się do zarzutu rzekomego żądania zasądzenia kwoty 17.974,96 zł z tego samego zdarzenia prawnego, od pozwanej A. G. w tym postępowaniu oraz od G. P. i jej poręczycieli w postępowaniu przed sądem polubownym powód wskazał, iż okoliczności te nie stanowią res iudicata, wobec czego oba powództwa są zasadne. Zgodnie bowiem z treścią art. 192 pkt 1 k.p.c., z chwilą doręczenia pozwu, nie można w toku sprawy wszcząć pomiędzy tymi samymi stronami nowego postępowania o to samo roszczenie. Powódka w niniejszym postępowaniu wniosła o zasądzenie kwoty 17.974,96 zł od pozwanej - A. G., która zobowiązana była względem powódki z tytułu roszczenia opartego na wekslu, a w postępowaniu przed sądem polubownym, o zasądzenie tej kwoty od poręczycieli, którzy na mocy ugody - a więc na innej podstawie, byli również zobowiązani do zapłaty tej kwoty. Nie ma więc w obu sprawach tożsamości stron postępowania, wobec czego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Jednocześnie powód oświadczył, iż pozwani przed polubownym nie dokonali zapłaty należności przysługującej powódce, wobec roszczenie przeciwko pozwanej - A. W. o zapłatę tej kwoty nie wygasło- jest zasadne.

W ocenie powoda, sprzeczne z umową agencyjną oraz ogólnymi warunkami zawierania umów agencyjnych jest twierdzenie, jakoby bieżące inkaso mogłoby być wpłacane z opóźnieniem, powód stanowczo zaprzeczył takiemu twierdzeniu i wskazał, iż jest to sprzeczne z postanowieniami umowy z dnia 7 czerwca 2006 roku - § 13, ogólnych warunków zawierania umów agencyjnych oraz nawet zasad logicznego rozumowania. Ponadto, pozwana - G. P. pouczona została zgodnie z treścią § 6 ugody z dnia 29 grudnia 2011 roku, iż składki wpłacane mają być na bieżąco zgodnie z terminami ustalonymi w umowie agencyjnej i opóźnienie w przekazaniu zainkasowanych składek oznaczać będzie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty części należności.

Ponadto, zgodnie z treścią § 16 pkt 9 umowy z dnia 7 czerwca 2006 roku, agent odpowiada jak za własne, za działania i zaniechania osób działających na jego rzecz, lub w jego imieniu w związku z wykonywaniem niniejszej umowy. Wobec powyższego pozwana G. P. odpowiadała za czynności OWCA - osoby wykonującej czynności agencyjne, jak za swoje.

W związku z treścią pisma pozwanej powód wskazał, iż treść § 11 umowy z dnia 7 czerwca 2006 roku określała, iż w przypadku wystawienia przez agenta polis niezgodnie z obowiązującym w powodowym towarzystwie ubezpieczeń wewnętrznymi przepisami, czy też pobrania przez agenta składki w zaniżonej wysokości, powódka miała możliwość obciążenia agenta notą obciążeniową (pismo procesowe k. 235-238 akt).

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2013r. pozwana G. P. działając już przez profesjonalnego pełnomocnika podniosła, iż zaskarżony przez nią nakaz zapłaty narusza:

- art.10 ustawy „Prawo wekslowe” z dnia 28 kwietnia 1936 roku (Dz.U.1936. 37.282 z późn. zm.) poprzez wypełnienie weksla niezgodnie z zawartym przez powoda z pozwaną G. P. porozumieniem wekslowym co do wysokości zobowiązania, co w konsekwencji spowodowało, iż zobowiązanie wekslowe nie powstało.

-art. 485 §2 k.p.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty w sytuacji, gdy z załączonych do pozwu dokumentów nie wynikało uprawnienie powoda do wypełnienia weksla;

-art. 17 punkt 4) k.p.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy podczas, gdy z uwagi na wartość przedmiotu sporu nakaz zapłaty winien zostać wydany przez Sąd Okręgowy.

Pozwana G. P. przyłączyła się do wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwaną A. W. w zarzutach od przedmiotowego nakazu zapłaty.

Pozwana ponownie podniosła, iż weksel wystawiony przez powoda został wypełniony niezgodnie z zawartym pomiędzy stronami porozumieniem wekslowym. Warunkiem podpisania umowy agencyjnej było złożenie przez kandydata na agenta określonych dokumentów oraz wniesienie stosownego zabezpieczenia. Wykaz tych dokumentów oraz rodzaj zabezpieczenia określał dokument pn. „Dokumenty konieczne do zawarcia umowy agencyjnej”, który Pozwana G. P. otrzymała przed podpisaniem umowy agencyjnej.

Przedmiotowy dokument w punkcie 2 wprost określał, iż przed podpisaniem umowy kandydat na agenta składa następujące zabezpieczenie finansowe:

„ 2. dla osób fizycznych:

weksel „in blanco” bez protestu na kwotę 15.000,- PLN z poręczeniem 1 osoby posiadającej zaświadczenie o zatrudnieniu na czas nieokreślony i zarobkach minimum 1000,- PLN / ostatni odcinek emerytury, renty w wysokości minimum 1000,- brutto

lub

blokada rachunku bankowego do kwoty 10 000,- PLN”.

Jak wynika z powyższego, pomiędzy powodem a pozwaną G. P. doszło do zawarcia dorozumianego porozumienia wekslowego. Z uwagi na fakt, iż strony zawarły porozumienie wekslowe, zgodnie z którym powód był uprawniony do wypełnienia weksla do kwoty 15.000 zł, a wypełnił weksel niezgodnie z w/w porozumieniem tj. na kwotę 96.365,73 zł zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstało.

W ocenie pozwanej, Sąd Rejonowy na podstawie dokumentów załączonych przez powoda do pozwu wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty. Z załączonych dokumentów jednak w żaden sposób nie wynikało uprawnienie powoda do wystawienia weksla. Weksel in blanco wypełniony przez powoda jest wekslem gwarancyjnym i kauzalnym, gwarantującym wykonanie określonego zobowiązania. Z uwagi na to zasadność wypełnienia weksla winna wynikać wprost z dokumentów załączonych do pozwu. W niniejszej natomiast sprawie powód nawet do pozwu nie załączył umowy z 2006 roku, z której wynika zobowiązanie, a jedynie się na nią powołał. Powód przedstawił jedynie aneks do umowy z dnia 31 maja 2009 roku oraz ogólne warunki zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi. W treści tych dwóch dokumentów nie ma jednak wzmianki o wekslu, ani tym bardziej o uprawnieniu przysługującym powodowi do wypełnienia weksla. Rozliczenia kont przedłożone przez powoda to jedynie wydruki komputerowe, które również nie mogą być podstawą do wystawienia weksla.

Pozwana podkreśliła, iż załączniki do pozwu będące według treści pozwu podstawą wypełnienia weksla nasuwały wątpliwości co do ich prawdziwości i treści tj.:

1. aneks do umowy agencyjnej z dnia 07 czerwca 2006 roku zawarty w dniu 31 maja 2009 roku został załączony w kopii, a nie w kserokopii poświadczonej za zgodność podpisem strony powodowej (jej pełnomocnika procesowego). Ponadto, z tego dokumentu wynika, iż nie został on podpisany przez pozwaną G. P.. Ostatnia strona dokumentu nasuwa wątpliwość, czy jest to faktycznie strona załączonego aneksu, czy w ogóle innego dokument (innego aneksu)

mylnie spięta z aneksem do umowy zawartym 31 maja 2009 roku. Aneks bowiem kończy się na §29, a ostatnia strona załączona do tego dokumentu rozpoczyna się od §2,

2. na załączonych do pozwu ogólnych warunkach zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi nie widnieje podpis pozwanej G. P..

Zgodnie z art. 485 §2 zdanie 1 k.p.c. „Sąd wydaje nakaz zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksła, warrantu lub rewersu należycie wypełnionego, których prawdziwość i treść nie nasuwają wątpliwości”.

W ocenie pozwanej, z przedstawionego powyżej stanu faktycznego załączone do pozwu dokumenty w żaden sposób nie wykazywały uprawnień powoda do wypełnienia weksła. Ponadto, weksel w powiązaniu z pozostałymi załącznikami do pozwu nasuwał wątpliwości co do jego prawdziwości i treści.

Pozwana G. P. nie zanegowała wyliczenia przedstawione przez powódkę w załącznikach do pozwu (rozliczenia kont) oraz do pisma z dnia 17 lipca 2013 roku. Przedmiotowe dokumenty nie są zgodne ze stanem faktycznym i zawierają liczne błędy (pismo procesowe pozwanej G. P. k. 911-914 akt).

Postanowieniem z dnia 24 września 2013r. Sąd Okręgowy w Łodzi wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty w stosunku do pozwanej G. P. (postanowienie k. 977 akt).

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 28 października 2013r. (data wpływu) pozwana G. P. podniosła **zarzut powagi rzeczy osądzonej**. Wskazała, że w postępowaniu przed Sądem Arbitrażowym - (...) Sp. z o.o. w Ł. - przedmiotem pozwu było, w części dotyczącej kwoty 78.390,77 zł, roszczenie powoda dotyczące odpowiedzialności pozwanej G. P. z tytułu pobranych i niezapłaconych składek ubezpieczeniowych za okres od 16 marca do 31 marca 2012 r., od dnia 16 maja 2012 r. do dnia 15 października 2012 r. w wysokości 78.390,77 zł. Niniejszym pozwem powód dochodzi od pozwanej także kwoty 78.390,77 zł, należnej z tytułu pobranych i nierozliczonych składek w okresie od dnia 16 marca do 31 marca 2012 r. i od dnia 16 maja 2012 r. do dnia 15 października 2012 r. Przedmiotem procesu jest zatem w istocie to samo roszczenie i między tymi samymi stronami. W obu przypadkach stronami postępowania są bowiem powódka i pozwana G. P., a stan faktyczny stanowiący podstawę roszczenia jest tożsamy, wobec czego zarzut powagi rzeczy osądzonej musi mieć tu pełne zastosowanie. A zatem, w takim przypadku pozew winien podlegać odrzuceniu.

W zakresie zarzutu wypełnienia weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym pozwana wniosła o wezwanie powoda do przedłożenia deklaracji wekslowej, na której istnienie powołuje się pełnomocnik powoda (pismo procesowe k. 1004-1006 akt).

W piśmie procesowym z dnia 17 stycznia 2014r. powód cofnął pozew z zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 30.000zł z uwagi na dokonanie zapłaty tytułem spornych należności (pismo procesowe k. 1-25-1026 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana G. P. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na podstawie umowy agencyjnej z dnia 7 czerwca 2006 r. zmienionej aneksami, świadczyła na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. w W. usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego. Pozwana inkasowała w imieniu powoda kwoty pieniężne z tytułu składek opłacanych przez kontrahentów ubezpieczyciela.

Zgodnie z § 7 umowy agencyjnej nr (...) zawartej w dniu 07.06.2006 r. agentowi za wykonane czynności agencyjne przysługiwało wynagrodzenie prowizyjne od zainkasowanych i wpłaconych do (...) S.A. składek. Wynagrodzenie prowizyjne przysługiwało, również w przypadku, gdy zainkasował on należną ratę z umowy ubezpieczenia zawartej przez innego sprzedawcę. Wysokość wynagrodzenia prowizyjnego ustalana była w zależności od:

-ustalonej stawki wynagrodzenia prowizyjnego,

-sposobu pobrania składki.

Stawki wynagrodzenia prowizyjnego ustalane były w zależności od:

-rodzaju ubezpieczenia

-kategorii agenta ustalonej przez (...) S.A.

Agentowi przysługiwało wynagrodzenie od umów ubezpieczenia zawartych z klientami, określone w „Ogólnych warunkach zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi ” w wysokości:

-100% określonej w załączniku do umowy „Katalog produktów” - stawki prowizji, stawki wynagrodzenia prowizyjnego, w przypadku zainkasowania przez agenta całej należnej składki:

-100% określonej w załączniku do umowy „Katalog produktów” - stawki prowizji, stawki wynagrodzenia prowizyjnego, w przypadku płatności składki oraz raty składki przez klienta bezpośrednio na konto (...) S.A.,

- 50% określonej w załączniku do umowy „Katalog produktów” - stawki prowizji, stawki wynagrodzenia prowizyjnego, w przypadku zainkasowania raty/rat składki, gdy klient wpłaca kolejną ratę za pośrednictwem innego agenta,

- 50% określonej w załączniku do umowy „Katalog produktów” - stawki prowizji, stawki wynagrodzenia prowizyjnego, w przypadku zainkasowania raty/rat składki od umowy zawartej przez innego agenta,

- 100% określonej w załączniku do umowy „Katalog produktów” - stawki prowizji, stawki wynagrodzenia prowizyjnego w przypadku pozyskania przez agenta klienta oraz zawarcia z tymże klientem umowy ubezpieczenia.

W umowie agencyjnej określono jeszcze, że :

agentowi przysługuje 50% określonej w załączniku nr 3 do umowy agencyjnej, stawki wynagrodzenia prowizyjnego, gdy zainkasuje raty składek do umowy zawartej przez innego sprzedawcę lub oddział (...),

agentowi nie przysługuje wynagrodzenie prowizyjne od składek windykowanych przez oddział (...) SA., jeżeli składka została wpłacona przez klienta po 45 dniach po terminie płatności określonej w umowie ubezpieczenia,

w przypadku potwierdzonego pozyskania klienta, gdy nastąpiło zawarcie umowy ubezpieczenia, wynagrodzenie prowizyjne agenta naliczane jest wg stawki wynagrodzenia prowizyjnego ustalonej indywidualnie przez dyrektora oddziału,

agent zobowiązany jest do zwrotu kwoty prowizji w przypadku dokonania przez (...) zwrotu klientowi na mocy obowiązujących przepisów prawa, składki lub części składki,

agent zobowiązany jest do terminowego rozliczania się z (...) z zainkasowanych składek z tytułu zawartych umów ubezpieczenia ,

w przypadku nie wpłacenia przez agenta do (...), w terminie ustalonym w załączniku nr 3 do umowy agencyjnej, zainkasowanej składki, (...) zastrzega sobie prawo potrącenia należnej kwoty wraz z odsetkami od należnego agentowi wynagrodzenia prowizyjnego

w razie nie wywiązania się w ustalonym terminie z nie wpłacenia w terminie składek, za czas opóźnienia przysługują odsetki za zwłokę, w wysokości odsetek ustawowych.

Zgodnie z § 25 (...) dotyczącym rozwiązania umowy agencyjnej, wypowiedzenia dokonuje się w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Rozwiązanie umowy, bez względu na zastosowany tryb rozwiązania, jak również jej wygaśnięcie, wywierało skutek w postaci wygaśnięcia umów zawartych pomiędzy stronami, stanowiących załączniki

do umowy (dowód: umowa agencyjna k. 271-288, dokumentacja dotycząca zawierania umów agencyjnych k. 235-270 : zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) S.A. z dnia 15 grudnia 2004r., zarządzenie nr (...)Prezesa Zarządu (...) S.A. z dnia 19 grudnia 2003r., . zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) S.A. z dnia 19 grudnia 2003r., zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) S.A. z dnia 16 czerwca 2011r., uchylające zarządzenie nr (...). zeznania pozwanej G. P. k. 975v-976 akt czas 00:20:34-00:37:13, k. 1658 czas 00:38:36-01:46:46).

Do umowy agencyjnej były zawierane kolejne aneksy i tak:

- aneks z dnia 1 września 2007 r. zmieniający załącznik nr 3 (normujący m.in. kwestie rozliczeń pobranych przez G. P. składek oraz zasady wynagrodzenia prowizyjnego Agentą); wprowadzający dodatkowe wynagrodzenie dla agenta w kwocie 2.000zł: wprowadzający oceny pracy agenta w załączniku nr 3,

-aneks do umowy z dnia 30 czerwca 2008 r. wprowadzający zmiany odnośnie Tabeli A do załącznika nr 3 (normującego kwestie rozliczeń pobranych przez G. P. składek),

-aneks przewidujący dla agenta karę umowną w kwocie 3.000,- zł m.in. za naruszenie zasady wyłączności ,

-aneks do załącznika nr 3 do umowy agencyjnej z 7 czerwca 2006 r., gdzie w ust. 7 uzależniono wypłatę wynagrodzenia prowizyjnego agenta od uprzedniego rozliczenia się przez agenta; wszystkie aneksy dotyczące zmiany zakresu udzielonego przez powódkę na rzecz G. P. pełnomocnictwa (dowód: aneksy k . 283v akt, k. 290v, k. 294 -296vakt).

Dla zabezpieczenia roszczeń powoda, pozwana G. P. wystawiła w dniu 3 lipca 2006r. w W. weksel in blanco i upoważniła powoda do wypełnienia weksla na kwotę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej .

Pozwana G. P. podpisała ***deklarację wekslową*** do weksla in blanco na zabezpieczenie roszczeń powoda wynikających z umowy agencyjnej nr (...) z dnia 7 czerwca 2006r. W załączeniu złożyła do dyspozycji WARTY weksel in blanco z:

- oznaczonym miejscem wystawienia,

- oznaczoną datą wystawienia,

- klauzulą „ bez protestu” z mojego wystawienia,

- poręczeniem wekslowym,

który to weksel (...) mogła wypełnić w każdym czasie w przypadku niedotrzymania umownych terminów spłaty zadłużenia na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia pozwanej wraz z odsetkami i wszelkimi kosztami.

Zaznaczono w deklaracji, że (...) może opatrzyć weksel z datą płatności według swojego uznania. Zawiadomienie pozwanej opatrzeniu weksla datą płatności powinno nastąpić listem poleconym, za zwrotnym poświadczeniem odbioru, wysłanym najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności na adres pozwanej. Zaznaczono też, że zwrot przez pocztę pisma wysłanego na adres podany przez pozwaną jest równoznaczny ze skutecznym doręczeniem.

Pozwana A. W. (poprzednie nazwisko G.) jako ***poręczyciel wekslowy*** za wystawcę weksla G. P. wyraziła zgodę na wypełnienie weksla in blanco przez (...) S.A. z siedzibą w W., Makroregion Centralny, w sposób określony przez wystawcę weksla w deklaracji wekslowej z dnia 3 lipca 2006r. W razie wypełnienia weksla (...) miała zawiadomić pozwaną na równi z wystawcą listem poleconym, za zwrotnym poświadczeniem odbioru, najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności weksla na podany przez pozwaną adres (dowód: deklaracja wekslowa k. 1027-1028 akt, kopia weksla k. 64 akt).

Każda osoba zamierzająca zawrzeć z powodem umowę agencyjną w 2006r. otrzymywała instrukcję dotyczącą dokumentacji koniecznej do zawarcia umowy agencyjnej obowiązującej u powoda w tym okresie. Taką instrukcję

miała też pozwana G. P.. Wynikało z niej, że przed podpisaniem umowy na agenta kandydat składał zabezpieczenie finansowe w przypadku osób fizycznych w postaci:

-weksla in blanco bez protestu na kwotę 15.000 zł, z poręczeniem jednej osoby posiadającej zaświadczenie o zatrudnieniu na czas nieokreślony i zarobkach minimum 1.000 zł / ostatni odcinek emerytury, renty w wysokości minimum 1.000,00 zł brutto, lub

- następowała blokada rachunku bankowego do kwoty 10.000 zł.

Pozwana podpisując weksel i deklarację wekslową myślała, że będzie jedynie odpowiadać co najwyżej do kwoty 15.000zł z uwagi na treść wskazanej instrukcji (dowód: dokumenty konieczne do zawarcia umowy agencyjnej k. 87 akt, zeznania pozwanej G. P. k. 975v-976 akt czas 00:20:34-00:37:13, k. 1658 czas 00:38:36-01:46:46).

Pozwana A. W. opierając się na informacji określonej w instrukcji odniesieniu do zabezpieczenia dla osób fizycznych przedłożonej jej przez pozwaną G. P. a wydanej przez powoda, myślała również, że poręczyła pozwanej G. P. wystawiony przez nią weksel in blanco na rzecz powoda jedynie do kwoty 15.000 zł. Żaden z pracowników powoda nie rozmawiał z nią o poręczeniu wekslowym, deklaracji wekslowej. Dokumenty przyniosła do niej pozwana G. P.. A. W. podpisała deklarację wekslową i złożyła poręczenie na wekslu z ograniczeniem na blankiecie do kwoty do 10.000zł w domu, a nie w biurze powoda. Gdyby zdawała sobie sprawę, że weksel nie ogranicza jej odpowiedzialności do takiej kwoty, nigdy nie złożyłaby swoich podpisów na dokumentach. Sytuacja majątkowa nie pozwalałaby na dokonywanie takich poręczeń (dowód: zeznania pozwanej A. W. k. 1064- 1066, k. 1661 czas 01:49:21-01:55:22).

D. P. jak i Z. G. zgłoszeni byli przez pozwaną G. P. jako osoby wykonujące czynności agencyjne, wobec czego byli oni upoważnieni do zawierania w imieniu pozwanej umów ubezpieczenia (dowód: zeznania pozwanej G. P. k. 975v-976 akt czas 00:20:34-00:37:13, k. 1658 czas 00:38:36-01:46:46).

Pozwana G. P. i powód ustalili w § 14 aneksu z dnia 31 maja 2009 roku, że agent odpowiada jak za własne, za działania i zaniechania osób działających na jego rzecz lub w jego imieniu w związku z wykonywaniem umowy. D. P. jak i Z. G. zostali wymienieni w załączniku nr 1 do aneksu z dnia 21 września 2011 roku dotyczącym danych agenta i osób wykonujących czynności agencyjne (dowód: załącznik do umowy k. 992-995 akt).

Pozwana A. W. nie była informowana jako poręczyciel o wszystkich zmianach umowy oraz nie wyrażała na nie zgody, mimo że dotyczyły one podstawy odpowiedzialności dłużnika głównego G. P., jak i wysokości jej zobowiązań wobec powódki (dowód: zeznania pozwanej A. W. k. 1064- 1066, k. 1661 czas 01:49:21-01:55:22).

Powód pismem z dnia 6 września 2012r. działając na podstawie § 25 ust. 3 pkt 10 Ogólnych Warunków Zawierania Umów Agencyjnych stanowiącego załącznik do Umowy Agencyjnej Nr (...) z dnia 07.06.2006 r. rozwiązał z pozwaną G. P. umowę w trybie natychmiastowym.

W dniu rozwiązania umowy zgodnie z § 25 (...) umowy agencyjnej Nr (...) z dnia 07.06.2006 r. pozwana G. P. została zobowiązana:

- zwrócić do (...) S.A. wszystkie pełnomocnictwa, otrzymane w związku z wykonywaniem czynności agenta ubezpieczeniowego, które z dniem rozwiązania umowy tracą moc;

-zwrócić do (...) S.A. pobrane druki ścisłego zarachowania;

-zwrócić do (...) S.A. dokumentację ubezpieczeniową i materiały otrzymywane od (...) S.A. w związku z wykonywaniem czynności agencyjnych,

-usunąć oprogramowanie oraz zwrócić do (...) S.A. wszystkie komponenty składające się na udostępniony agentowi system obsługi transakcji, zgodnie z zasadami zawartymi w odpowiednich załącznikach do umowy, regulujących kwestie korzystania przez agenta z dostarczonego przez (...) S.A. oprogramowania i komponentów ,

- zwrócić do (...) S.A. lub zniszczyć wszystkie dane osobowe zapisanych na nośnikach elektronicznych, papierowych (kopii polis) i innych, a pozyskanych w trakcie trwania tej umowy,

-całkowicie rozliczyć się z zawartych umów ubezpieczenia oraz zainkasowanych składek, całkowicie rozliczyć się z innych zobowiązań finansowych wobec powoda powstałych w związku z wykonywaniem umowy (dowód: wypowiedzenie umowy k. 189-190, zeznania pozwanej G. P. k. 975v-976 akt czas 00:20:34-00:37:13, k. 1658 czas 00:38:36-01:46:46).

Weksel został wypełniony w dniu 18 grudnia 2012r. na kwotę 96.365,73 wynikającą z wyliczeń powoda (dowód: kopia weksla k. 64 akt).

Przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z wezwaniem do wykupu weksla Towarzystwo (...) S.A. w W. wystosowało do G. P. i A. G. w piśmie z dnia 7 grudnia 2012r. nadanym w dniu 10 grudnia 2012r. Powód wezwał pozwaną do solidarnej zapłaty kwoty 96.365,73 zł wraz z ustawowymi mi od dnia 19 grudnia 2012r. z tytułu roszczeń (...) S.A. wobec G. P., dla zabezpieczenia których został wystawiony przez pozwaną weksel in blanco. Wskazano, że roszczenie dotyczyły składek pobranych w okresie od 16 do 31 marca, od 16 maja do 15 października 2012 r. w okresie od 16 listopada do 15 grudnia 2011 r. Powód jednocześnie zawiadomił o wypełnieniu weksla in blanco na kwotę 96.365,73zł, która obejmowała wyłącznie należność główną.

Wskazaną kwotę pozwane miały przekazać na rachunek spółki (...) S.A. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Zostały poinformowane, że brak zapłaty w całości wskazanej kwoty, spowoduje konieczność wystąpienia na drogę postępowania sądowego, bez ponownego wezwania (dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 9-10 akt).

W piśmie z dnia 19 grudnia 2012r. pozwana A. W. skierowała do powoda prośbę o umożliwienie zapoznania się z dokumentacją sprawy, wskazanie podstaw wyliczenia kwoty 96. 365,73 zł, na którą opiewa weksel oraz wszelkiej dokumentacji stanowiącej podstawę tego wyliczenia. Pozwana podała, że jej zamiarem było poręczenie kwoty do 10.000 zł, na którą nota bene jest wartość blankietu. Podkreśliła, że nigdy nie było jej zamiarem poręczenie na kwotę opiewającą na wekslu, wpisaną przez posiadacza weksla in blanco. Nadmieniała przy tym, iż posiadacz weksla nie był uprawniony do uzupełnienia o klauzulę „ bez protestu ” oraz do wypełnienia weksla „płatny w Ł.” (dowód: pismo pozwanej k. 88, 89 akt).

W dniu 12 kwietnia 2013r. Sąd Arbitrażowy prowadzony przez (...) spółka z o.o. na podstawie art. 1161 § 1 k.p.c. w związku z art. 1194 § 1 k.p.c. oraz klauzuli arbitrażowej zawartej w §11 ugody z dnia 29 grudnia 2011 roku po rozpoznaniu sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko G. P., D. P., R. P. o zapłatę kwoty 96.366 złotych :

- zasądził od pozwanych D. P. oraz R. P. solidarnie na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 78.390,77 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

- zasądził od pozwanych G. P. oraz D. P. oraz R. P. solidarnie na rzecz powódki Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 17974,96 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty (dowód: wyrok Sądu Arbitrażowego z uzasadnieniem k. 1007-1013).

Uzasadniając swój wyrok, Sąd wskazał że w dniu 29 grudnia 2011 roku powód zawarł ugodę z pozwaną G. P. oraz poręczycielami D. P. oraz R. P. w przedmiocie rozłożenia na raty wierzytelności przysługującej powódce. Wierzytelność ta wynikała ze składek ubezpieczeniowych pobranych przez pozwaną w ramach wykonywania umowy agencyjnej. Na mocy ugody, pozwani uznali swoje zadłużenie w wysokości 76.607,12 złotych z tytułu zainkasowanych i nierozliczonych składek ubezpieczeniowych w ramach wykonywania umowy agencyjnej za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 15 grudnia 2011 roku. Zgodnie z postanowieniami ugody, pozwani byli zobowiązani do zapłaty pierwszej raty do dnia 16 stycznia 2012 roku w kwocie 6.432,16 złotych, kolejne 10 rat płatnych miało być płatnych do dnia 16 każdego miesiąca, poczynając od miesiąca lutego 2012, z których każda wynosić miała 6.400 złotych, a

ostatnia płatna miała być płatna w kwocie 6174,96 złotych i była płatna do dnia 16 grudnia 2012 roku. Do zapłaty z tytułu obowiązku spłaty kwoty 76607,12 złotych w dniu wytoczenia powództwa pozostała kwota 17.974,96 złotych.

W paragrafie 5 oraz 6 ugody zawartej dnia 29 grudnia 2011 roku strony ustaliły, iż nie dotrzymanie wysokości oraz terminu płatności którejkolwiek z rat spowoduje iż, cała kwota należności pozostała do zapłaty stanie się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami liczonymi od dnia wymagalności. Jednocześnie strony ustaliły, iż pozwana G. P. zobowiązana jest do terminowego rozliczania się ze składek ubezpieczeniowych pobranych w bieżących okresach rozliczeniowych. W przypadku opóźnienia bieżących składek cała ta należność pozostała do zapłaty określona w ugodzie stanie się natychmiast wymagalna.

Zgodnie z paragrafem 7 pkt 2 ugody poręczyciele D. P. i R. P. dodatkowo zobowiązali się do spłaty ewentualnych przyszłych należności dłużnika-G. P., względem wierzyciela z tytułu nierozliczonych składek ubezpieczeniowych do kwoty 153.000 złotych.

Sąd Arbitrażowy wskazał, że pozwana G. P. pobrała od kontrahentów powoda składki w wysokości 3.390,77 złotych w okresie od dnia 16 do dnia 31 marca 2012 roku oraz od dnia 16 maja do dnia 15 października 2012 roku. Pozwana G. P. nie rozliczyła się z powodem zainkasowanych składek. Powód dochodzi od G. P. kwoty 78390,77 złotych przed sądem powszechnym. W tym stanie rzeczy powód domaga się zapłaty kwoty 78390,77 złotych jedynie od pozwanych D. P. oraz R. P.. Powód wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia pozostałego świadczenia, jednakże wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Arbitrażowy orzekł jak w wyroku (dowód: wyrok Sądu Arbitrażowego z uzasadnieniem k. 1007-1013).

Zapłata przez klientów za polisy ubezpieczeniowe o następowała gotówką, kartą płatniczą lub przelewem. Tylko w przypadku płatności gotówką inkaso składki wpłacane było przez pozwaną do powódki. W pozostałych przypadkach płatność klienta dokonywana była bezpośrednio na powódkę, która taką składkę powinna rozliczyć z pozwaną wraz z potrąceniem kwoty należnej prowizji.

Zaległość z tytułu realizacji umów, których przedmiotem było świadczenie usług pośrednictwa ubezpieczeniowego z uwzględnieniem wpłat wniesionych przez pozwaną i nie uwzględnionych w rozliczeniach przez (...) S.A, wynosi 29.130,06zł. Kwota zobowiązań pozwanej G. P. wobec powoda winna zostać pomniejszona o wartość prowizji należnej pozwanej po rozwiązaniu umowy agencyjnej, która to prowizja jest należna pozwanej w myśl postanowień § 26 ogólnych warunków zawierania umów agencyjnych przez (...) S.A. z agentami ubezpieczeniowymi.

Wartość niezafakturowanej prowizji stanowi kwotę 770,24zł.

Należność po uwzględnieniu wartości prowizji należnej pozwanej po rozwiązaniu umowy agencyjnej wynosi 28.360,36zł. Po nieuwzględnieniu kwot not obciążeniowych 3181zł, **zadłużenie pozwanej G. P. względem powoda wyniosło 25.179,36zł i jest to jedynie wartość szacunkowa, bowiem nie jest to wyliczenie oparte na dokumentach źródłowych- bankowych, księgowych, a jedynie na kserokopiach dokumentów** (dowód: opinia biegłej z zakresu rachunkowości J. M. k. 1113-1177 akt w związku z opinią uzupełniającą k. 11225-1230, k. 1544 akt, 1538-1560).

W spornym okresie polisy zawarte przez pozwaną G. P. stanowiły wartość 181.803,73zł, D. P. 78.452,14zł, Z. G. 5.570,90zł (dowód: opinia biegłej z zakresu rachunkowości J. M. k.1594 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, należy podnieść, że:

1. Zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.p.c.) powód w niniejszym procesie powinien wykazać, że wypełnienie weksla in blanco nastąpiło zgodnie z warunkami określonymi w deklaracji wekslowej, a co się z tym wiąże, wpisana na wekslu suma do zapłaty odpowiada wysokości rzeczywistego zadłużenia pozwanej G. P. .Przekłada się to

również na zakres odpowiedzialności poręczyciela wekslowego. W ocenie Sądu, powyższemu obowiązkowi powód nie podołał, co skutkowało uchycieniem nakazu i oddaleniem powództwa w części popieranego żądania.

2. Na wniosek powoda, postanowieniem z dnia 4 listopada 2013r. Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, na okoliczność kwot przysługujących powodowi od pozwanych w okresie objętym żądaniem pozwu z tytułu realizacji umów, których przedmiotem było świadczenie usług pośrednictwa ubezpieczeniowego. Główna opinia pisemna przez biegłą z zakresu rachunkowości (k. 1113-1177 akt) została wydana na podstawie dokumentacji zebranej w aktach sprawy i dokumentacji otrzymanej od powoda. Biegła sądowa otrzymała od powoda:

-oryginały polis ubezpieczeniowych za badany okres,

-rozliczenie kont sprzedawcy za analizowany okres,

-ogólne warunki ubezpieczenia,

-zestawienie wpłat dokonywanych przez pozwaną .

Do dnia zakończenia badania biegła nie otrzymała:

-dowodów zapłat gotówkowych dokonanych przez klientów za zawarte polisy a następnie przekazanych przez pozwaną do (...) S.A.,

-dowodów zapłat za pomocą przelewów i kart płatniczych.

Na takim niepełnym materiale dowodowym biegła ustaliła wysokości kwot przysługujących powodowi od pozwanej G. P. z tytułu realizacji umów, których przedmiotem było świadczenie usług pośrednictwa ubezpieczeniowego w okresie objętym żądaniem pozwu (załączniki od nr 1 do nr 15 stanowiące integralną część opinii). Biegła analizowała okresy objęte pozwem: od 1 października do 15 grudnia 2011 r., od 16 do 31 marca 2012 r., od 16 maja do 15 października 2012 r. Jak wynika z podsumowania i końcowych wniosków opinii głównej -zadłużenie z tytułu nieprzekazanych przez pozwaną kwot wynikających z realizacji umów, których przedmiotem było świadczenie usług pośrednictwa, bez uwzględnienia wpłat wniesionych przez pozwaną, nierozliczonych przez (...) S.A., to kwota 53.713,15zł. Zaległość z tytułu realizacji umów, których przedmiotem było świadczenie usług pośrednictwa ubezpieczeniowego z uwzględnieniem wpłat wniesionych przez pozwaną i nie uwzględnionych w rozliczeniach przez (...) S.A., to kwota 46.780,49zł. Opinia biegłej objęła swoim zakresem także zobowiązania pozwanej do wpłaty kwoty inkasa za okres nie objęty pozwem tj. od 16 października 2012r. do 31 października 2012r. str 16 opinii.

Z uwagi na trafne zastrzeżenia pozwanych co do wykonania opinii bez uwzględnienia istotnych sposobów rozliczenia umów ubezpieczeniowych, sposobów pobierania składki i braków dokumentów w tym zakresie, nie można w ogóle mówić o trafności rozliczenia końcowego. Stąd zaszła konieczność kolejnego uzupełniania opinii i żądania od powoda dokumentów, mimo że składając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości jako profesjonalista zdawał sobie sprawę, jakie dokumenty powinny być podstawą dokonania obliczeń, tym bardziej, sam powód musiał je poprawnie wykonać, składając pozew, a uprzednio wypełniając weksel. Dziwi zatem, że powód przez wiele miesięcy, nie potrafił przedłożyć kompletu dokumentów źródłowych, a przedkładał je np. w kopiach nie potwierdzonych za zgodność z oryginałem, co miało miejsce przy pozwie. Ubocznie można wskazać, że Sąd wielokrotnie przedłużał powodowi termin do złożenia dokumentów i aż trzykrotnie biegła uzupełniała pisemnie opinie, złożyła też kolejne opinie ustne na rozprawie. Należy podkreślić, że pozwana G. P. po zakończeniu współpracy z powodem musiała zlikwidować wszystkie dane klientów w systemie komputerowym, oddać dokumenty w formie papierowej, zatem nie mogła w tym zakresie dowodem z dokumentów prywatnych wykazywać swojej inicjatywy dowodowej, zresztą nie tak była rola procesowa pozwanej w tym postępowaniu dowodowym.

3. W kolejnych opiniach biegła z zakresu rachunkowości wyjaśniła, że zapłata przez klientów za polisy ubezpieczeniowe następowała gotówką, kartą płatniczą lub przelewem. Tylko w przypadku płatności gotówką inkaso składki wpłacane

było przez pozwaną do powódki. W pozostałych przypadkach płatność klienta dokonywana była bezpośrednio na powódkę, która taką składkę powinna rozliczyć z pozwaną wraz z potrąceniem kwoty należnej prowizji. Powódka jednak nie okazała dowodów zapłaty przelewem lub kartą, zatem **nie można w oparciu o te dokumenty dokonać prawidłowego obliczenia kwoty należności powódki**. Powódka powinna posiadać dokumenty potwierdzające wpłaty kartą płatniczą, bowiem pozwana G. P. przekazywała powódce kserokopie wydruków z terminala obsługującego karty płatnicze. To na konto powódki wpływały środki wpłacane za pośrednictwem kart płatniczych klientów. Jednakże biegła dokonała w opinii z dnia 22.10.2014 r. mimo braku materiałów źródłowych, rozliczenia należności płatnych kartą płatniczą i przelewem z prowizji pozwanej. Stwierdzić należy, że rozliczenie to może być uznane **wyłącznie za szacunkowe, nie jest bowiem poparte dowodami w postaci dokumentów źródłowych**. Powódka przedstawiła biegłej wniesione przez klientów (...) S.A. **ksero dokumentów** zapłat przelewami i kartami płatniczymi nie poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika.

4. Jak wynika z powyższego, w przedmiotowej sprawie można co najwyżej mówić o pewnym przybliżonym szacunku zadłużenia pozwanej, a nie o prawidłowej wysokości tego zadłużenia, **które powód powinien udowodnić, a nie uprawdopodobnić**. Powód zresztą wniosków z opinii biegłej w zakresie tej kwestii nie próbował zanegować.

5. Wielokrotnie pozwane podnosiły, że kolejne dokumenty przedłożone przez powoda (np. k. 1235-1400, 1407-1562 akt) po wykonaniu opinii uzupełniającej są wydrukami komputerowymi- nie są dokumentami bankowymi potwierdzającymi dokonanie określonych operacji bankowych na rachunkach. Dokumenty składane są opieszale, przez kilkanaście miesięcy. Nie ulega wątpliwości, iż dokumenty dotyczące zakresu wpłat dokonywanych przelewem stanowią mają okoliczność uzasadniającą wysokość roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego, co za tym idzie dokumenty określone przez powódkę jako potwierdzenia przelewów, załączone do pisma procesowego z dnia 1 października 2014 roku, powinny być załączone na etapie składania pozwu, a nie w toku postępowania. Nie można też zapominać, iż biegła wzywała już nieskutecznie powodowa do udostępnienia całej dokumentacji, potrzebnej do wykonania opinii.

6. Trafnie zarzuca strona pozwana, że „dokumenty” przedstawione przez stronę powodową w piśmie z dnia 1 października 2014 roku nie stanowią dokumentów bankowych opisanych w art. 95 § 1 ustawy prawo bankowe. Są to wydruki komputerowe, które nie zostały opatrzone odpowiednią pieczęcią, ani tym bardziej podpisem. W konsekwencji nie mogą one korzystać z domniemania swojej autentyczności oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich zaświadczone. Wystarczy wskazać, że zawierają błędy, poprawiane później ręcznie przez osobę je sporządzającą. W związku z powyższym, dokumenty te nie mogą stanowić dowodu potwierdzenia wpłat. W odniesieniu do załączonych dokumentów należy zauważyć, iż polecenia przelewu - wtórnik, opisane ręcznie numerami 1-5, 7-8, 11-20, jak sama nazwa wskazuje, nie stanowią potwierdzenia przelewu, lecz potwierdzenie złożenia dyspozycji. Ponadto, na tych wydrukach nie są określone źródła ich pochodzenia, tj. banku bądź innej instytucji, która miałaby określone informacje poświadczać, są liczne ręczne skreślenia, dopiski, klamry, strzałki itp. nie wiadomo przez kogo dokonane i jak te dopiski interpretować. Na tych wydrukach dokonano np. ręcznie wzmianki co do sposobu rozliczenia wpłaty na poczet kwoty głównej i odsetek. Trafnie pozwane zarzucają, że w części tych poleceń przelewu obok ręcznie wpisanym kwot odsetek istnieje wyrażenie "+ koszty", które w żaden sposób nie zostało opisane i brak jest możliwości poprawnej interpretacji zapisu. Zatem nie są to dokumenty bankowe, a prywatne, wewnętrzne dokumenty powódki i nie do końca jasne, i czytelne, co podważa ich wiarygodność.

6. Strona powodowa w pozwie, ani w pismach procesowych, nie przedstawiła sposobu wyliczeń - dochodzonej pozwem kwoty w oparciu o załączone do pozwu i kolejnych pism procesowych dokumenty. Powód nie wskazał, także jaką metodę należy zastosować i jaką powód w rzeczywistości zastosował przy obliczaniu wartości wszystkich polis w nawiązaniu do odpowiedzialności G. P., jak i przy interpretowaniu informacji zawartych w tabelach załączonych przez powoda. Zadaniem Sądu, nie jest domyślanie się na jakiej podstawie powód wyliczył wysokość roszczenia, którego dotyczy pozew, na jakich dokumentach źródłowych się oparł i dlaczego brak jest takich dokumentów w toku postępowania (chodzi przede wszystkim o dokumenty bankowe). Przerzucanie przez powoda na Sąd i strony pozwane ciężaru związanego z obliczeniem i wykazaniem zasadności i wysokości roszczenia nie zasługują na aprobatę. Strona

powodowa nie udowodniła w toku procesu po zarzutach pozwanej G. P. ze stosunku podstawowego : jaka była kwota pobranej składki przez pozwaną w okresie wskazanym w pozwie, jaka była łączna wysokość przysługującej i wypłaconej pozwanej prowizji, jakie zostały zastosowane potrącenia, obciążenia itp., jaka jest wysokość rzeczywistego długu (a nie szacunkowych obliczeń) pozwanej względem powoda z tytułu nieodprowadzonych składek ubezpieczeniowych. Dokumenty dołączone do pozwu (właściwie kserokopie) oraz złożone na k. 401-597, k. 601-800, 801-941, 1213-1221, k. 1235-1400, 1407-1532 (polisy ubezpieczeniowe , dowody wpłat składek, rozliczenie kont sprzedawcy, wnioski o ubezpieczenie, noty obciążeniowe, dowody wpłat) okazały się niewystarczającym materiałem dowodowym do poczynienia ustaleń w zakresie rzeczywistego długu pozwanej G. P. względem powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana G. P. odpowiada jako wystawca weksła in blanco, zaś pozwana A. W. jako poręczyciel wekslowy.

Postępowanie sądowe, w którym Sąd orzeka w oparciu o weksel, niezależnie od trybu postępowania (tryb nakazowy, zwykły), charakteryzuje się pewnymi szczególnymi cechami, bezpośrednio wynikającymi ze specyficznych właściwości zobowiązania wekslowego. Specyfika postępowania nakazowego, w którym Sąd orzeka w oparciu o weksel jest taka, że w pierwszej fazie po wniesieniu pozwu Sąd bada załączony weksel pod względem formalnym i jeżeli badanie to wypadnie pozytywnie tj. nie ujawni się żadna wada prawna weksla, Sąd wydaje nakaz zapłaty. W fazie tej dominuje abstrakcyjność i surowość zobowiązania wekslowego. Przedstawiony do realizacji weksel powinien więc zawierać wszystkie cechy ważności. Weksel nie może nasuwać wątpliwości co do swej prawdziwości i treści. Przedmiotem procesu wekslowego mogą być tylko roszczenia wynikające bezpośrednio z weksla.

Druga faza tego postępowania dotyczy sytuacji, gdy pozwany wniesie zarzuty od nakazu zapłaty. Występuje tu rygorizm prawa wekslowego zarówno pod względem formalnym jak i materialnym. Rygorizm materialny przejawia się przede wszystkim w ograniczeniu zarzutów przysługujących dłużnikowi wekslowemu. Dłużnik może podnieść tylko te zarzuty, które przysługują mu na podstawie przepisów prawa wekslowego (art.17 prawa wekslowego), inne zarzuty są niedopuszczalne.

Przejawem rygoryzmu formalnego jest natomiast przepis art. 493 k.p.c. W piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty, pozwany powinien przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, a także pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, jak też wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie. Stosownie do treści przepisów art. 495 § 3 k.p.c. okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty mogą być rozpoznawane jedynie wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła z nich skorzystać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później.

Spór między stronami procesu koncentrował się między innymi wokół oceny prawnej wystawionego weksla pod kątem jego ważności i prawidłowości związanej z posiadaniem niezbędnych elementów oraz dokonywaniem przez uprawnionego wierzyciela koniecznych dla skutecznego dochodzenia praw z weksla czynności. Pozwane podważały podstawę swojej odpowiedzialności, z tytułu weksla wystawionego in blanco i uzupełnionego przez powoda na kwotę długu G. P.. Pozwane powoływały się, również na nieprawidłowe wystawienie weksla, wskazując że jego wypełnienie nastąpiło niezgodnie z deklaracją wekslową. W ocenie pozwanych, strona powodowa przede wszystkim zbyt wcześnie przystąpiła do realizacji uprawnień płynących z weksla, a ponadto niewłaściwie obliczyła swoją należność, popełniając w tym zakresie liczne błędy rachunkowe, wbrew wcześniejszym ustaleniom zawartym we wspomnianych deklaracjach.

Należy podnieść, że samo wypełnienie weksla mimo, że funkcjonalnie stanowi jednolitą czynność, to pod względem prawnym jest już o wiele bardziej skomplikowane. Wypełnienie weksla musi bowiem czynić zadość wymogom formalnym prawa wekslowego oraz **merytorycznie musi odzwierciedlać należność wynikającą ze stosunku podstawowego**. Dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne było, więc zbadanie, czy weksel własny czyni zadość wszystkim wymogom prawa wekslowego i czy może on być podstawą dochodzenia roszczeń.

Elementy, które powinien zawierać weksel własny wymienione są w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. nr 37 poz. 282). Zgodnie z tym przepisem weksel własny musi przede wszystkim zawierać: 1) nazwę „weksel”; 2) bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; 3) oznaczenie terminu płatności; 4) oznaczenie miejsca płatności; 5) nazwisko osoby na której rzecz nabyć dokonana zapłata; 6) oznaczenie daty miejsca wystawienia weksla; 7) podpis wystawcy weksla. Wystawca weksla własnego zobowiązuje się do sam do zapłaty, a więc występuje w charakterze dłużnika głównego, dlatego też jego odpowiedzialność jest taka sama, jak akceptanta weksla trasowanego (art. 104 prawa wekslowego). Posłużenie się formą weksla własnego ma zastosowanie zwłaszcza przy wekslach finansowych, które są wystawiane przez dłużnika w związku z umową pożyczki, leasingu lub udzielonym mu przez wierzyciela kredytem bankowym. Ta forma weksli pełni najczęściej w obrocie funkcję gwarancyjną lub kaucyjną. Zobowiązanie z weksla własnego podlega z pewnymi odmiennościami, takim samym regułom jak z weksla trasowanego i z mocy art. 103 prawa wekslowego stosuje się do weksla własnego przepisy o wekslu trasowanym.

Co do zasady zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, co oznacza, że nieprawidłowość, nieważność bądź brak przyczyny prawnej tzw. causa nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Nie ma również wpływu okoliczność, że nie został osiągnięty cel, dla którego wystawiono weksel. Taka regulacja uzasadnia tezę, że zobowiązanie wekslowe jest oderwane od swej podstawy prawnej, stanowiącej gospodarczą przyczynę wystawienia weksla. Abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega jednak złagodzeniu w przypadku, **gdy zapłaty z weksla in blanco dochodzi pierwszy wierzyciel, wówczas dłużnik może przedstawić również zarzuty subiektywne wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z wierzycielem.**

Zobowiązanie wekslowe na tle innych stosunków zobowiązaniowych cechuje wiele odrębności, wyrazem których jest między innymi formalna surowość. Objawia się ona tym, że zobowiązanie wekslowe co do zasady ucieleśnione zostaje w samym wekslu i treść tego zobowiązania ustala się na podstawie tekstu weksla. Znaczenie wykładni oświadczeń woli wyrażonych w wekslu jest więc ograniczone i kombinowana metoda wykładni umów przyjęta na tle art. 65 § 2 k.c., który stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu, nie znajduje zastosowania do tłumaczenia oświadczeń woli zawartych w wekslu. Pewność i bezpieczeństwo obrotu wekslowego narzucają bowiem obiektywną wykładnię tekstu weksla i ustalanie sensu wyrażonego w wekslu oświadczenia woli na podstawie subiektywnych przesłanek czyli według rzeczywistej woli podmiotów zobowiązania wekslowego jest niedopuszczalne (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., OSNC 1995 poz. 168).

Weksel o charakterze gwarancyjnym wywiera dość istotny wpływ na samo zobowiązanie wekslowe. Wystawienie weksla samo w sobie nie stanowi nigdy podstawy ekonomicznej zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Podstawa ta znajduje się poza stosunkiem wekslowym i ma swoje źródło w jakimś stosunku prawnym łączącym wystawcę i remitenta. Wystawienie weksla ma na celu albo nowację dotychczasowego zobowiązania wystawcy, albo też zabezpieczenie już istniejącego lub mogącego powstać w przyszłości zobowiązania wystawcy. W razie nowacji stare zobowiązanie wygasa, a pozostaje tylko roszczenie wekslowe. Przy zabezpieczeniu wygląda to zupełnie inaczej, ponieważ zobowiązanie cywilnoprawne pozostaje w mocy obok zobowiązania wekslowego. (tak SN w uchwale składu 7 sędziów z 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNC 5/68 poz. 79 oraz w orzeczeniu z 22 listopada 1968 r., III PZP 32/68, niepubl.). Oznacza to, że weksel gwarancyjny nie jest wekslem danym zamiast zapłaty, lecz samodzielnym zobowiązaniem obok zobowiązania np. z tytułu pożyczki (por. zachowujące aktualność orzeczenie SN z 3 listopada 1933 r., III C 21/33, opubl. Zb. Orz. 1934 poz. 351).

W wyroku 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, opubl. LEX nr 52788 Sąd Najwyższy stwierdził zaś, że w wypadku wystawienia weksla mającego na celu zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie cywilne wystawcy nie wygasa, lecz istnieje nadal. Wskutek tego wierzycielowi przysługuje, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego, nowe roszczenie oparte na wekslu. Przedmiot obu roszczeń jest jednak ten sam i zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz, przy czym z chwilą zaspokojenia wygasa zobowiązanie dłużnika i wierzyciel powinien zwrócić mu weksel. Jeśliby dochodził wierzytelności wekslowej, to spotkałby się z zarzutem, że wierzytelność, na której zabezpieczenie został wystawiony weksel, nie istnieje, a zatem zobowiązanie wekslowe także wygasło. Weksel

gwarancyjny ma określony cel i nie powinien być wobec tego wprowadzany do obrotu. Wzajemna współzależność obu zobowiązań powoduje, że gwarancyjne zobowiązanie wekslowe traci swój sens w momencie, gdy wygasa zabezpieczane zobowiązanie ze stosunku podstawowego. Skoro zaś weksel jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, przeto dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu. (tak też SN w wyroku 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, baza LEX nr 52788).

Przyjęcie przedstawionego wyżej poglądu oznacza niejednakową (zmienną) intensywność ochrony wierzytelności wekslowej w zależności od funkcji weksla i sposobu wypełnienia.

W wypadku wystawienia weksla własnego, o charakterze gwarancyjnym w stosunkach finansowych, który ma zabezpieczać wierzytelność remitenta wobec dłużnika np. z udzielonego kredytu lub pożyczki, praktyką jest wręczenie przez dłużnika dokumentu, który nosi nazwę weksla (por. art. 10 in. princ. pr. weksl.), lecz nie zawiera przyrzeczenia bezwarunkowego zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej. Z reguły taki charakter ma weksel niezupełny czyli in blanco. Nie ma jednak żadnych przeszkód, aby wekslem gwarancyjnym był również weksel zupełny, a więc taki w którym została zamieszczona konkretna kwota. Niezupełny weksel (in blanco) nie nadaje się do realizacji, gdyż z mocy art. 102 prawa wekslowego "nie będzie uważany za weksel" i wobec tego konieczne jest jego późniejsze uzupełnienie. Osiągnięcie funkcji zabezpieczającej uwzględniającej interesy obydwu stron wymaga z jednej strony, aby uzupełnienia dokonywał wierzyciel, a z drugiej określenia przesłanek i granic tej czynności. Następuje to przez dodatkową umowę zwaną porozumieniem lub deklaracją wekslową.

Zamieszczony w przepisach działu I prawa wekslowego art. 10 dopuszcza wobec posiadacza podniesienie określonych zarzutów. Z treści tego przepisu wynika, że jeżeli weksel niezupełny w chwili wystawienia uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia chyba, że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis tego artykułu rozstrzyga kwestię wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem. Wystawieniu weksla in blanco towarzyszy bowiem reguły zawierane pomiędzy wystawcą a remitentem porozumienie wekslowe, którego treść określa zasady i warunki pozwalające na wypełnienie weksla, a także zwykle wskazuje kwotę, na jaką weksel zostanie wypełniony. Wskazanie to przybiera postać bądź określenia konkretnej kwoty, bądź wskazania, do jakiej kwoty najwyższej weksel może zostać wypełniony. Porozumienie wekslowe może zostać zawarte w formie pisemnej i wówczas określane jest mianem deklaracji wekslowej. Porozumienie takie zawiera upoważnienie dla posiadacza weksla niezupełnego do uzupełnienia weksla. Przyjmuje się przy tym, że takie upoważnienie może zostać udzielone także w sposób dorozumiany.

Zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem może jednak być podniesiony w stosunkach między wystawcą weksla a pierwszym wierzycielem, co jest wyrazem złagodzenia abstrakcyjnego charakteru takiego zobowiązania wekslowego. Deklaracja wekslowa może dotyczyć tylko tych elementów, które w momencie wręczenia weksla nie były wypełnione jak np. kwota. Deklaracja wekslowa nie może więc np. precyzować, kto będzie zobowiązany z weksla, gdyż to wynika z samego dokumentu weksla in blanco. W praktyce najczęściej kwestionowana jest wysokość sumy wekslowej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lutego 1998 roku (OSNC 1998, poz. 141) podkreślił, że z chwilą wręczenia weksla in blanco dochodzi między wydającym a odbiorcą do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego i zobowiązanie to powstaje po uzupełnieniu dokumentu przez upoważnioną osobę o niezbędne elementy. Deklarację wekslową należy traktować jako wiążącą umowę stron, ale jednocześnie brak deklaracji lub niezgodne z nią wypełnienie weksla nie ma wpływu na istnienie, czy zakres odpowiedzialności wekslowej.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że weksel własny wystawiony przez powoda spełnia wszystkie wymogi formalne, niezbędne dla swojej ważności.

Powód został uprawniony do opatrzenia weksla datą wystawienia, datą płatności, nazwą i siedzibą remitenta oraz klauzulą bez protestu, według własnego uznania. Strona powodowa przy wypełnianiu weksla dochowała tych warunków, nie dopuszczając się błędów, przez co z tego tytułu nie można jej postawić żadnego zarzutu. Powódka

wywiązała się także z wymogu zawiadomienia o wypełnieniu weksla, co zastrzeżono w treści deklaracji wekslowej. Tego typu czynność ma w gruncie rzeczy charakter faktyczny, ponieważ nie traktuje o niej wyraźnie żaden przepis prawa wekslowego. Z tego też względu do tej czynności nie można przywiązywać nadmiernej wagi.

Twierdzenia pozwanej G. P. **dotyczące niezgodnego z deklaracją wypełnienia weksla okazały się jednak zasadne**, o czym już była mowa po części w ocenie dowodów. Zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (por. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku, sygn. akt: I CKN 51/98, OSNC 2000/2/27).

W deklaracji wekslowej strony ustaliły, że weksel (...) mogła wypełnić w każdym czasie w przypadku niedotrzymania umownych terminów spłaty zadłużenia **na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia pozwanej wraz z odsetkami i wszelkimi kosztami**. Pozwane miały możliwość dokładnego przeanalizowania treści deklaracji wekslowej, odmowy jej podpisu i wystawienia weksla, a w razie rozbieżności między treścią deklaracji, a instrukcją na którą się powołują i która również jest kserokopią jednej kartki jakiegoś większego dokumentu, to powinny zwrócić się do powoda o wyjaśnienie przed podpisaniem. Tego jednak nie uczyniły, treść deklaracji wekslowej jest wyraźna, weksel i poręczenie wekslowe nie zawierają uchybień formalnych, stąd też taka, a nie inna podstawa odpowiedzialności pozwanych. Zasugerowanie się treścią instrukcji nie może zwalniać automatycznie od odpowiedzialności. Jednakże powód w toku procesu nie udowodnił, że wypełnił weksel na kwotę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej G. P., co powoduje brak powstania zobowiązania wekslowego.

Gdyby hipotecznie dopuścić możliwość szacunku, to **zadłużenie pozwanej G. P. względem powoda wyniosło 25.179,36 zł. Taka kwota (nawet większa, bo 30.000zł) została wpłacona w toku procesu i w tej części powód został zaspokojony, co powoduje wygaśnięcie roszczenia**. Powód cofnął co do kwoty 30.000zł pozew z zrzeczeniem się roszczenia, co spowodowało umorzenie postępowania na podstawie art. 355§ 1 k.p.c. w zw. z art. 203§ 1 k.p.c. (pkt 2 wyroku).

Odnosząc się do podstaw odpowiedzialności pozwanej A. W. należy podnieść, że zgodnie z treścią art. 876 § 1 i 2 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się, względem wierzyciela, wykonać zobowiązanie na wypadek gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Oświadczenie poręczyciela powinno być, pod rygorem nieważności, złożone na piśmie. Zasadniczo poręczenie ma charakter akcesoryjny w stosunku do zobowiązania głównego, bowiem jest zależne od istnienia, ważności i zakresu zobowiązania głównego, a poręczyciel może korzystać z zarzutów przysługujących dłużnikowi głównemu. Nie ma ono jednak, zgodnie z regulacją zawartą w k.c., charakteru subsydiarnego, bowiem wierzyciel może żądać od poręczyciela spełnienia świadczenia, niezależnie od tego, czy zobowiązanie zostało wykonane przez dłużnika głównego.

Poważne modyfikacje występują natomiast w przypadku szczególnego rodzaju poręczenia jakim jest poręczenie wekslowe uregulowane w art. 30 – 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. „Prawo wekslowe” (Dz. U. Nr 37 z 2006 r., poz. 282). Poręczenie wekslowe zwane awalem polega na zabezpieczeniu zapłaty weksla co do całości lub części sumy wekslowej. Tym samym odnośnie roli i funkcji jakie pełni to zabezpieczenie brak jest jakichkolwiek odstępstw w porównaniu do zwykłego poręczenia. Zupełnie inaczej wygląda już jednak charakter prawny poręczenia wekslowego. Stosownie do art. 32 prawa wekslowego zakres odpowiedzialności poręczyciela wekslowego kształtuje się tak samo, jak osoby za którą poręczył. Najistotniejsza jest jednak dalsza część przepisu, który wprost stanowi, że zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Powołana regulacja prawna oznacza, że poręczenie wekslowe ma całkowicie samodzielny byt prawny i zdecydowanie odrywa się od zobowiązania głównego. Przepisy o poręczeniu wekslowym dają więc wraz ogólnej tendencji w prawie wekslowym, gdzie dominuje surowość i abstrakcyjność. Te cechy prawne, które przysługują poręczeniu wekslowemu, jako instytucji prawa wekslowego, przekładają się również na unormowania natury procesowej.

Jak już wyżej była o tym mowa, analizowany weksel własny in blanco został wypełniony przez powoda sprzecznie z deklaracją wekslową, nie powstało zobowiązanie wekslowe G. P., a skoro zobowiązanie za które poręczyła wekslowo

pozwana A. W., nie istnieje, to nie ma też podstaw faktycznych, ani prawnych do powstania odpowiedzialności poręczyciela wekslowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty i w części nie objętej umorzeniem postępowania, oddalił powództwo.

W punkcie 4 wyroku na podstawie art. 222 k.p.c. oddalił zarzut powagi rzeczy osądzonej co do pozwanej G. P. o zapłatę kwoty 78.390,77zł. W postępowaniu przed Sądem Arbitrażowym - (...) Sp. z o.o. w Ł. - przedmiotem orzeczenia nie było zasądzenie kwoty 78.390,77 zł od pozwanej G. P. z tytułu pobranych i niezapłaconych składek ubezpieczeniowych za okres od 16 marca do 31 marca 2012 r., od dnia 16 maja 2012 r. do dnia 15 października 2012 r. w wysokości 78.390,77 zł (art. 199§1 pkt 2 k.p.c.).

Z uwagi na podstawę rozstrzygnięcia dalsze odnoszenie się w rozważaniach do pozostałych, obszernych zarzutów pozwanych, w tym do nowacji zobowiązania, rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu nakazowym przez Sąd niewłaściwy rzeczowo, braku umocowania powoda do podpisywania umów z pozwaną G. P., należało uznać za bezprzedmiotowe.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdziału (art. 100 zd. 1 k.p.c.), mając na uwadze, że powód w zakresie umorzenia postępowania, jest stroną wygrywającą spór (co do kwoty 30.000zł), bowiem zaspokojenie roszczenia nastąpiło w toku procesu. Powód wygrał sprawę w 31% (wartość przedmiotu sporu 96.366zł, zaspokojenie do kwoty 30.000zł).

Na koszty procesu strony pozwanej złożyły się:

- co do G. P.: opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3600zł, wydatki na biegłych 25,18zł, 659zł- łącznie 4301, 20zł,

-co A. W. opłata od zarzutów 3615zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3600zł, wydatki na biegłych 25,18zł, 659, 02zł- łącznie 7916,26zł,

-co do powoda - opłata od pozwu opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3600zł, wydatki na biegłych 56,36zł, 1318,03zł, 2662,17zł, 1205zł -łącznie 8858,56zł

Różnica do zwrotu i zasądzenia od powoda na rzecz:

- A. W. wyniosła 5.462,22zł (koszty po obu stronach 7916,26zł + 8858,56zł= 16.774,82zł z tego 31% pozwana, czyli 2454,04zł, poniosła 7916,26zł- a powinna jedynie 2454,04zł),

- G. P. wyniosła 221,68zł (koszty po obu stronach 4301,20zł + 8858,56zł = 13.159,76zł z tego 31% pozwana, czyli 4079,52zł, poniosła 4301,20zł , a powinna jedynie 4079,52zł).

W części nieuiszczonych kosztów sądowych, przypadających na pozwaną G. P. , Sąd zastosował art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację majątkową i życiową pozwanej, co potwierdza złożone oświadczenie majątkowe.